

Een heel bijzonder doopsel

*Ze heet **Lorena Varela** en ze is een spraakwaterval. Soms voel ik me bijna overweldigd in dit gesprek, niet alleen door de woorden, maar vooral door de authentieke diepte die eruit oplicht. Een goed gesprek kan zo boeiend zijn.*

Lorena werkte bij de Chileense luchtvaartmaatschappij LAN (nu LATAM). Dan kan het gebeuren dat je in Madrid een Nederlander ontmoet, en dat die wat later je man is waarmee je gelukkig leeft in Santiago de Chili en in 2008 een schattig dochtertje krijgt dat **Elena Ter Elst** heet. Het leven is mooi en de wereld is een dorp. Maar Elena is nauwelijks anderhalf jaar als Chili getroffen wordt door een aardbeving. Er vallen 800 doden, twee miljoen mensen zijn dakloos. Bij Rob Ter Elst is er ook van binnen iets geschokt: „We blijven hier niet, hier is het niet veilig. En we gaan meteen met heel het gezin (Lorena heeft ook twee grotere kinderen uit een eerste huwelijk).” En dan komt het gezin, of all places, in Neerpelt terecht, want integreren doe je vlotter in een kleine gemeenschap, denkt Rob, en een paar jaar later in Turnhout aan de Astridlaan. En Elena wordt een leerling van de basisschool van het St.Jozefcollege, waar ze met bijzondere aandacht de godsdienstlessen volgt.

„Ze begreep echt de boodschap, soms zelfs op een dieper niveau dan die gebracht werd.” De ogen van de trotse moeder blinken. De eerste communie is voor Elena een gebeuren waar ze diep naar verlangt. „Ik voel Jezus in mijn hart”, zegt het zevenjarige kind met een opvallende maturiteit. Voor moeder Lorena is dat een sterk signaal. Want Elena is nog niet gedoopt en ze voelt aan dat dit nu echt moet gebeuren. „Elena begrijpt de geloofsverhalen echt”, zegt de moeder. „Mijn dochter heeft mij naar de kerk gebracht.” Lorena voelt zich meteen welkom in de gemeenschap van de Turnhoutse Pinksterkerk. En ze voegt daar meteen aan toe dat dit voor een vreemdeling in ons land niet overal het geval is. Je ziet de pijn in haar ogen als ze praat over de afwijzende reacties van mensen als ze telkens weer probeert met iedereen te praten en contact te leggen. „Dat maakt mij heel triestig”, zegt ze. „Soms voelen wij ons onzichtbaar. Het is alsof niemand ons ziet.” Maar onmiddellijk volgt er glunderend **„In die kerk voel ik mij thuis”**. Ze vindt er een compagnon

in Pascale Appels, die ze beter leert kennen bij de catechese voor de eerste communie. Lorena is nu zelfs medewerker bij die catechese geworden, maar ze minimaliseert haar rol onmiddellijk: „Ik help alleen wat”. Toen Elena de vraag kreeg om misdienaar te worden, antwoordde ze meteen positief, en dat zeer overtuigd. Dit doopsel heeft het leven van dochter én moeder veranderd, zoveel is wel duidelijk. En met veel liefde zegt Elena regelmatig „ik bid ook voor jou, papa”. Zo kan het gaan in het leven.

Trots vertelt de moeder hoe **het geloof bij Elena aansluit bij haar spontane sociale gerichtheid, haar zorg voor mensen**, haar aandacht voor ieder in het gezin, haar bekommernis om oorlog, armoede en verdriet overal in de wereld. Ook bij moeder Lorena kadert haar inzet in de catechese in een globale opstelling. „Ik wil mij hier integreren door iets terug te geven aan de samenleving.” Daarom geeft ze ook les Spaanse conversatie als vrijwilliger bij Dinamo.

Dankbaarheid

Het doopsel van Elena is voor dit gezin blijkbaar een heel bijzonder gebeuren geweest.

Wat mij sterk opvalt is de dankbaarheid die uit de woorden van Lorena spreekt, en haar diepe waardering voor wat pater Bert voor hen deed. „Hij is echt geïnteresseerd in ons als persoon”, zegt ze vol overtuiging. Het zegt ook veel over waar die vele mensen ‘van verre’ in onze samenleving behoefte aan hebben. Het was een heel intiem gebeuren, een individuele doop met alleen hun gezin, want „we hebben hier geen familie”. Vol enthousiasme vertelt ze dat pater Bert zelfs een Latijns-Amerikaans priesterkleed droeg. „Een kleed dat van een missionaris komt, en hij droeg dat echt voor ons!” Echte verkondiging heeft altijd te maken met persoonlijk contact, denk ik stilletjes.

Nu begint de moeder te mijmeren. „Elena heeft een ‘spirituele connectie’ gemaakt, ze heeft Jezus in haar hart.” En dan gaat de moeder recht naar de kern. „Dat hebben wij als kind toch ook gekend. **Wanneer zijn wij dat verloren in ons leven? Ik hoop dat Elena het nooit verliest.**” Spontaan vergelijkt moeder Lorena ons met de oudste broer uit de parabel van de verloren zoon. Ze is naar de eerste vormingsavond in de lezingencyclus van onze Pastorale Eenheid geweest, over de essentie van barmhartigheid en de ‘verloren zonen’, en ze heeft de boodschap heel diep begrepen.

Openheid voor anderen

Het geloof van Lorena is diep geworteld in hoe ze met mensen wil omgaan. Ze verbaast zich dat dit niet overal het geval is. „Op school leert Elena vaak over het evangelie, maar toch is de sfeer soms individualistisch, met zo’n nadruk op persoonlijke prestatie.” Voor Lorena kan communicatie met andere mensen altijd, op zoveel manieren, ook als onze taal beperkt is. Het is gewoon een kwestie van openheid voor anderen. Ze vertelt over het verdriet van Elena over de weinig gastvrije ontvangst van een jongen uit Macedonië door sommige medeleerlingen. Waarom? „We moeten samen leven”, zegt Lorena. „**Christenen mogen nooit een gesloten groep zijn, bij ons moet iedereen een plaats kunnen vinden.**”

„De echte crisis in onze samenleving gaat niet over het financiële en economische. Materiële dingen heb je vandaag en ze zijn morgen weg. Dat heb ik in mijn eigen leven ondervonden. Het spirituele is wat blijft.” De natuurlijkheid en overtuiging waarmee ze het zegt, treft mij.

Het was een aangenaam en boeiend gesprek, waarin ik veel geleerd heb. *De internationalisering van onze kerk maakt haar rijker, ook hier bij ons in Turnhout.* We moeten die spirituele rijkdom niet alleen toelaten, we moeten ze koesteren. **Ze is een godsgeschenk.**

Dirk Godecharle